

OZVĚNY

OBČASNÍK SBORU EVANGELICKÉ CÍRKVE V RŮŽĎCE A NA BYSTRICI

NEOBVYKLÉ VÁNOCE

Milí přátelé, bratři a sestry,
letošní úvahu na téma Vánoc začnu neobvykle. Co to jsou vlastně Vánoce? A proč je slavíme?

Občas potkám lidi, kteří říkají, že je nemají rádi. Proč? Ty důvody jsou různé. Pro ženy a matky je to kolotoč uklízení, pečení cukroví, příprav pokrmů, vaření. Muži zase nemají rádi, že se kvůli třem svátečním dnům tolik dní dopředu vytváří takový humbuk všude kolem. Do toho stres, časová tíseň, nákupy v davech, shánění dáreků na poslední chvíli. Pocit nedostatečnosti, zda už jsme sehnali a udělali všechno. A dále. Jaké Vánoce mají ti, kteří zůstali sami? Jsou pro ně Vánoce časem radosti a veselosti? Anebo spíše časem ještě hlubšího osamocení a smutku? Nikdo nechce být sám zvláště na Vánoce. Na druhou stranu mnozí, co sami nejsou, si zase svých blízkých neváží. A z kruhu rodinného mizí do svých pokojů za svou zábavou...

O čem tedy ty Vánoce jsou? O samotě nebo o rodině, o společenství? O jídle nebo o bídě? O povinnostech nebo odpočívání? O tradici nebo o novém životě?

A co takhle zažít neobvyklé Vánoce? Narazil jsem na jedné internetových stránkách na takový návod, jak zažít neobvyklé Vánoce. Posuďte sami:

- 1) Vánoce vůbec neslavit.
- 2) Zažít Vánoce jinde, třeba na horách, nebo u moře. No nebylo by hezké dát si dárky třeba na pláži?
- 3) Vánoce bez dáreků (to pro někoho může být opravdu vysvobozením a když se na tom domluví celá rodina, ušetří se spousty peněz).
- 4) Jíst jiné ryby nebo pokrmy, místo cukroví jiné sladkosti, nebo místo toho více ovoce nebo jiné pití než obvykle.

To jsou všechno inspirativní nápady pro ty, kteří chtějí zažít „neobvyklé“ Vánoce. Jiné než obvykle, jiné než tradiční. Můžu s nimi souhlasit nebo taky ne. Z čeho ale vůbec pramení ta otázka, jestli chce člověk zažít neobvyklé Vánoce? Nepramení právě z nějaké nespokojenosti? Není za tím skryta touha být aspoň chvíli opravdu šťastný? Zažít něco výjimečného, co třeba změní můj život?

Můžeme o Vánocích zpívat koledy, vánoční písně. Můžeme se účastnit charitativních akcí. Radovat se, když nás děti potěší na vánoční besídce. Můžeme se těšit z dobrého jídla. Ale také na setkání celé rodiny. Můžeme jít do kostela na bohoslužbu a připomínat si příběh o narození Božího Syna. A přesto všechno můžeme minout pravou podstatu Vánoc.

A co tou podstatou Vánoc vlastně je? Zažít právě něco velmi neobvyklého, na co člověk nikdy nezapomene! Něco tak neobvyklého, co mu třeba změní i život. Něco tak neobvyklého jako např. zažili pastýři, když **náhle vedle nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich**. Co jim tehdy anděl řekl? „**Zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.**“ Pastýři měli pak jasné instrukce, věděli kam jít, kde hledat a věděli, s kým se chtěli setkat. Jejich kroky té noci směřovaly do Betléma.

Na Vánoce, milí přátelé, slavíme vlastně narozeniny Pána Ježíše Krista. Přeji vám všem, aby ta vaše oslava vánočních narozenin nebyla bez hlavního hosta, bez oslavence. Abyste Ho hledali, setkali se s Ním a pozvali Ho dál. Do svého života, do svých smutků i radostí. Do čehokoliv, co prožíváte.

Možná někdo z vás zažil i takovou jinou, trochu absurdní situaci. Kdy se všichni sešli u oslavenec na jeho narozeninách, bavili se spolu, ale oslavenec zůstal smutný, protože s ním se na té oslavě vlastně nikdo nebavil. On je to ale dost často obraz v tomto světě. Lidé oslavují Vánoce, ale skoro nikdo už vlastně neví proč a ani, kdo je oslavenec. U koho to tak je, ten nezažil to právě „neobvyklé“, ten totiž mívá pravou podstatu Vánoc, neboť mívá Spasitele, Pána Ježíše Krista.

Přeji nám všem, milí přátelé, abychom Jej neminuli. Abychom měli otevřené srdce pro zázrak. Protože Vánoce jsou o vánočním zázraku. A každý ho můžeme zažít. Pro každého z nás jej Bůh připravil, pro každého třeba trochu jinak, ale může to být zážitek, na který nikdy nezapomeneš. Tak otevři své srdce, ztiš se, naslouchej a rozhlédni se. Pán přichází...

Pokojné a požehnané Vánoce
f. Radek Hanák, kazatel sboru ČCE Růžďka

VÍKENDOVKA

Víkendovka s názvem Challenge Accepted začala tak, že se vyzvedli všichni čekající na autobusových zastávkách. Tady započala dlouhá a nekonečná cesta na Pohoř. Pro zajímavost asi 42 km.

Když jsme dorazili na místo určení, šli jsme si vybalit a pomoci s nošením jídla do kuchyně. Jakmile měli všichni vybaleno, začala seznamovací hra. Samozřejmě už jenom seznamování byla sranda. Poté, co jsme se seznámili hlavně s holkama z Hošťálkové, následovaly chvály a slovíčko. Po klábosení, zpívání a zábavě šli všichni do hajan.

Další den nás na stole příjemně překvapila hodně dobrá snídaně, kterou nám připravily Bětuška s Lucinkou. Po ní jsme zpívali chvály a nato přijeli Brad s Luckou a povídali nám o tom, jak se setkali, kdo vlastně jsou a krátké zamyšlení. Poté jsme se rozdělili na dvě skupiny, kluci a holky. Holky byly s Luckou a kluci s Bradem. Bylo to úžasné.

Pak nastal čas na obědek. Ten nám uvařily zase holky. Kdyby si je někdo chtěl najmout jako kuchařky, tak doporučuji. K obědu byly totiž výborné těstovinky. Následovala válečí chvílka, kterou si všichni vychutnali. Holky hrály „Šly tři opice do porodnice“ a kluci dělali blbosti. Poté jsme se rozdělili do skupinek a začalo 6 her: „Baseball s Bradem“ byla mega sranda a myslím, že to všem docela šlo. Ale to by musel posoudit Brad.

„Labyrint“ s panem farářem spočíval v tom, že byla určená cesta po dlaždicích a za špatnou odpověď byla otázka typu př. Kolik bylo Metuzalému? Od té doby si to pamatuji. Potom vaření v hebrejské kuchyni, kde jsme dělali takové placky a k tomu něco jako lepší tatarku. Samozřejmě s naší kuchařkou Bětuškou. Dále jsme si zacvičili s Andrejkou, která nám dala hodně zabrat, ale potřebovali jsme to. A pak jsme dělali to nejzáživnější. Natáčení videa s našimi ajťáky Dejvem a Vojtou, kde si každý tým vylosoval, jakou bude dělat scénku. (Video najdete na YOUTUBE ČCE RŮŽŮDKA.) A na posledním stanovišti jsme skládali chválu s Honzou. Určitě si ji hned jděte poslechnout na již zmíněný youtube. Myslím, že se moc povedla.

Pak byla večere, a to samozřejmě musely být špekáčky. Poté jsme šli dovnitř, kde nám Brad s Luckou opět pověřili mnoho moudra do života, zazpívali jsme si chvály a šli spát.

V neděli jsme museli brzo vstávat, abychom se mohli sbalit, nasnídat, uklidit a jet do Oder na bohoslužby. Pan farář nám toho samozřejmě pověřil mnoho moudrého z Božího slova a potom nás odvezli domů. A musím říct, že to bylo bombastické. Tolik zážitků s novými přáteli, s Bohem a mnoho dalšího. Takže osobně všechny zvu na další víkendovku.

Tereza Š.

<https://www.facebook.com/cceruzdka/>

<https://www.youtube.com/@cceruzdka/videos>

<https://www.instagram.com/cceruzdka/>

VZPOMÍNKA

Běžím po hřebeni a pod nohama mi křupou první zmrazky. Zima přišla letos brzy. Očima objímám pocukrované kopce. Klenov, Štípa, Páleniska, za mnou Medůvka a v dáli přede mnou Bludný s osamělým javorem. Trčí jako lízátko. Fotím srdcem a všechny ty obrázky posílám za ním do nebes. Kde jinde by byl ...

Patří vzpomínka na někoho, kdo už není mezi námi, do vánočních Ozvěn? To nevím. Ale v Asii uctívají předky rodinnou slavností několikrát ročně. A bratři katolíci na Štědrý den zapalují na hrobech svých blízkých svíčky a vzpomínají. Tak třeba se to smí...

Mohl by to být medailon. A byl by to medailon o krásném, bohatém, láskou a službou naplněném

životě. Ale nebude. On by strýček nebyl rád. A já ho nechci tam na nebesích rozladit. Navíc bych psala o něčem, čeho jsem z velké části nebyla svědkem. A já bych ráda napsala o tom, čeho jsem svědkem byla, tedy o našem přátelství.

Postavil dům a zasadil strom. Možná několik domů a několik stromů. V tom prvním domě, který postavil vlastníma rukama, jsem bydlela s ním. Trochu jsem se toho bála. Jaké to bude, žít s cizím člověkem pod jednou střechou. Často to bývá složité i s těmi nejbližšími. Ale uvěřila jsem přátelům. „Je to moc hodný člověk.“ Svěřila jsem to Pánubohu a nikdy toho nelitovala.

Ač nás dělily dvě generace, byli jsme na jedné vlně. Oba jsme původem z valašských samot, „z pasek“. Spojovala nás láska k přírodě, k horám, k půdě, ke starým valašským tradicím. Vzpomínal na dětství a já jsem v něm poznávala to, o čem jsem doma slyšela od svých rodičů a prarodičů.

Stejnýma očima jsme viděli přírodu kolem sebe. Milovali jsme les, jeho vůně a ranní i podvečerní světlo. Těšilo nás jaro. Sdíleli jsme denní drobné radosti v podobě prvních rozkvétajících krokusů, talovínů a ladoněk, rašících pupenů a prvních hříbků. Voněl nám podzim, vůně země, tlejícího listí a kořenové zeleniny ze zahrádek. Dokázali jsme si o tom dlouho povídat. Radovali jsme se z deště a bujně rostoucí trávy a trápilo nás, když ji nikdo neposekl a přišla vniveč.

Chtěla jsem, aby četl stejné knihy, ale dlouho se bránil, že už mu oči tolik neslouží. Tak jsem mu začala nosit knížky pro děti. To už jsme oba věděli, že je vážně nemocný. Na knížkách pro děti je hezké to, že nepotřebují mnoho slov, aby vyjádřily to podstatné. Na pěti řádcích se tam dozvíte moudro, kvůli kterému se v knize pro dospělé musíte prokousat stov-

kami stran. Tak jsme spolu četli třeba knížky Daisy Mrázkové. V pondělí večer jsem na něj nastražila „Nádherné úterý“. Když mi ji vracel, zářil, tak jsem mu hned podstrčila další z jiného soudku – „Středa nám chutná“. Nebyla jsem si jistá, jestli ho trápit vážnějšími tématy, ale nakonec jsem neodolala a nechala ho přečíst „Všehoknihu“. Trochu s obavami jsem se šla ptát, jak se líbila. Byl z toho rozhovor na hodinu. Zasáhla nás na stejných místech velmi podobným způsobem. Čtení ho začalo těšit a já jsem mu předávala všechny knihy, které jsem považovala za mimořádné.

Chodila jsem za ním i se svými trápeními. Nebylo to často, ale když jsem si opravdu nevěděla rady, přišla jsem si popovídat. Byl moje vrba. Vyslechl si mě, poptal se, uměl se vcítit, ale neposkytoval žádné univerzální rady. Zato mě svými otázkami často posunul k řešení. A když řešení nebylo, používal kouzelné rčení svých předků – „za nádeju...“ Často si ho v posledních letech opakuji.

Chybí mi. Často se obracím k oknu v patře, odkud mi každé ráno mával a já jsem tak odcházela do práce s požehnáním. Nebyla jsem jediná, komu ráno mával a kdo se chodil svěřovat. Chybí nám.

Běžím po hřebeni a očima snímám krásu kolem. Peřinky sněhu na bříškách zmrzlých šípků. Sněhové bílé větvičky s ostrými jehličkami námrazy. Sluneční paprsky prosvítající mlžným lesním oparem. Snímám a posílám za ním do nebes. Kde jinde by byl ...

Jsem vděčná za všechny krásné roky, které jsme mohli strávit ve vzájemné blízkosti. Moc bych vám do nového roku přála, abyste vždycky někoho takového měli nedaleko. A možná ještě víc bych přála nám všem, abychom se takovým světlem mohli stát my sami pro potřebné kolem nás.

Lenka V.

ADVENTNÍ A VÁNOČNÍ SETKÁNÍ

- » 1. adv. neděle 3. 12. v 10:00 mládežnické bohoslužby
- » 2. adv. neděle 10. 12. v 10:00 bohoslužby
- » 3. adv. neděle 17. 12. v 10:00 bohoslužby
v 16:00 Vánoční dětská slavnost
- » 4. adv. neděle a Štědrý den 24. 12.
v 10:00 bohoslužby
ve 20:00 Štědrovečerní zpívání v kostele
- » Pondělí 25. 12. v 10:00 bohoslužby s Večeří Páně
na Boží hod, odpoledne Štědrý večer pro členy
sboru a hosty z Ukrajiny
- » Neděle 31. 12. v 10:00 bohoslužby, Silvestrovský
zábavný večer od 19:00

- » Pondělí 1. 1. 2024 v 10:00 novoroční bohoslužby
s Večeří Páně

POČÁTKEM NOVÉHO ROKU PLÁNUJEME:

- » 11. 1. – ekumenická bohoslužba v našem sboru
v rámci aliančního týden modliteb
- » 18. 1. – ekumenická bohoslužba v katolickém
kostele, slovo br. Radek Hanák
- » 12. 1. – 14. 1. – zimní víkendovka Pod Bukovinami (UA)
- » 1. 2. – 4. 2. – zimní víkendovka Pod Bukovinami
(Růžďka)
- » 9. 2. – 11. 2. – zimní víkendovka Pod Bukovinami
(Vsetín)

KOČIČÍ PŘÍBĚHY

Sníh ❧

